

De trap in het bos

Chuck Wendig

De trap in het bos

Vertaald door Yolande Ligterink

ISBN 978-90-492-0972-8

ISBN 978-94-023-2855-4 (e-book)

ISBN 978-90-492-1047-2 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Staircase in the Woods*

Vertaling: Yolande Ligterink

Omslagontwerp: Jake Tenerelli, The Boland Design Company,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © iStock, Adobe

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2025 by Terribleminds LLC

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor de vrienden die ik heb gemaakt,
de vrienden die ik ben kwijtgeraakt,
de vrienden die ik nog moet ontmoeten.*

Op vrijdag 5 juni 1998 gingen vijf tieners in de Amerikaanse staat Pennsylvania de bossen om Highchair Rocks, Bucks County in.

Slechts vier kwamen er weer uit.

Het hart

‘Vriendschap is net een huis,’ zei ze tegen hem. Hij lag met zijn hoofd op haar schoot. ‘Je gaat er samen in wonen. Iedereen heeft zijn eigen kamer, maar er zijn veel gemeenschappelijke, gedeelde ruimtes. En je brengt allemaal de dingen mee waarvan je houdt, de dingen die jou jou maken. Jullie ademen dezelfde lucht in. Jullie leggen je hart op de salontafel, naast de afstandsbediening, kwetsbaar, mooi en bloederig. En die vriendschap, dat huis, is een plek vol gelach, lol en samenzijn. Maar soms is er ook frustratie. Onvrede. Soms wordt dat groot, te groot, en dan hopen al die nare gevoelens en al die wrok zich op als koolmonoxide. Een vriendschap kan in verval raken, net als een huis. De lucht die jullie delen? Die bederft. Overal huiszwammen en schimmels, en als je daar niets aan doet, groeien ze alleen maar. Als het heel erg wordt, moet een van jullie – of moeten jullie allemaal – verhuizen. En dan staat het huis er verlaten bij. Leeg en nutteloos. De zoveelste bouwval, overgeleverd aan de kracht in de wereld die wil dat alles kapotgaat. Soms kun je weer op die plek gaan wonen. Maar alleen als je alles afbreekt en opnieuw begint.

Owen

30 mei

Pittsburgh, Pennsylvania

Owen sliep meestal tussen de rotzooi. Soms alleen tussen het in elkaar gedraaide beddengoed van het nooit opgemaakte bed, andere keren tussen de bladzijden die hij uit frustratie uit zijn aantekenboeken had gescheurd, vellen papier vol onsamenhangende, gemuteerde, half gevormde ideeën. Maar gisteravond was hij zoals zo vaak in slaap gevallen tussen computeronderdelen, oude en nieuwe: een vintage Sound Blaster-geluidskaart die hij uit een eerste generatie Pentium had gehaald, een zakje RAM-chips die op losse tanden leken, een kluwen snoeren, een PowerColor Red Dragon AMD Radeon RX 6800 XT GPU die hij, geloof het of niet, op Craigslist had kunnen kopen doordat de verkoper niet wist wat hij in handen had, zodat Owen hem voor bijna niets had kunnen overnemen.

Zijn slapende lijf boog zich om de chaos heen, zodat hij zelfs 's nachts niets van het bed zou stoten. Hij bewoog niet en sliep als een roos. Zelfs niet toen de droom kwam – de steeds terugkerende droom met zijn eigen rotzooi en verwoesting, de droom van een trap, soms midden in de straat of in het bos, soms in de gymzaal op school of rondzwevend in het grote zwarte niets. Een trap die hij in zijn droom nooit beklom, ook al wist hij dat hij dat wel hoorde te doen. Een trap waar hij geen voet op durfde te zetten. Een trap die trilde en woorden fluisterde die hij niet begreep, met een stem die hij herkende, de stem van een verdwenen vriend, een in de steek gelaten vriend.

Toen –

Trrr, trrr. Trrr, trrr.

Het trillen van een oud model iPhone. Het ding schoof langzaam over een vol nachtkastje, maar deze poging tot zelfmoord werd ver-

hinderd door de troep op de vloer: nog te lezen boeken, een koffie-beker, een pakje melatoninetabletten, een halfleeg flesje trazodon.

Het geluid haalde Owen uit die diepe, duistere droom. De zure smaak ervan bleef echter kleven als boomhars. Hij tastte rond op het nachtkastje, maakte zich los uit de chaos van computeronderdelen en verstrengelde lakens. Knipperend tegen het harde platinalicht van de ochtend keek hij op zijn telefoon. Hij ging meteen rechtop zitten.

De beller:

Lore.

De paniek schoot door zijn verkrampende borstkas. Niet alleen paniek, ook woede.

Hij schraapte zijn keel en wilde opnemen, maar aarzelde. Moest hij dat doen? Kon hij dat doen?

Owen drukte de oproep weg en klemde de telefoon tegen zijn borst. Hij keek om zich heen. Zijn appartement was een krappe, nietszeggende, chaotische ruimte, die werd gekenmerkt door een gebrek aan ordening en decoratie, aan alles eigenlijk. Het was gewoon de sombere plek waar hij leefde, de plek waar hij sliep en douchte en instantnoedels at.

... omdat je niet beter verdient. De gedachte bleef als een EDM-loop in zijn hoofd rondspoken.

Hij dacht erover zijn hoofd weer onder het kussen te steken, maar hij keek op de telefoon of hij een voicemail had.

In plaats daarvan ging die weer over. Lore.

Shit.

Als zij belt, is het belangrijk.

Hij zette zijn tanden op elkaar en nam op.

‘Lore.’ Zijn stem was nog schor van het slapen.

‘Het is toch niet te geloven?’ zei ze.

‘Wat niet?’

‘Hoezo, wat niet?’

‘Oké, we beginnen opnieuw. Hallo, Lore,’ zei Owen, pedanter dan zijn bedoeling was. ‘Leuk om je te spreken. Dat is lang geleden. Mag ik vragen waar je over belt?’

‘Jezus, je hebt je e-mail niet gelezen.’

‘Wat? Nee.’ Hij wreef met de muis van zijn handen in zijn ogen voordat hij haar op de speaker zette. ‘Het is nog... vroeg.’

‘Het is tien uur.’

‘Vroeg dus, zoals ik al zei.’

Hij ging naar zijn e-mail.

Er waren geen nieuwe berichten.

‘Er zijn geen –’ begon hij.

‘Hij is aan ons. Aan het... aan ons allemaal.’ Na een korte stilte zei ze: ‘Aan het Verbond.’

Het Verbond. Alsof dat nog bestond. Een lang geleden gebroken bot dat niet was gezet. Verdomme, wanneer had hij voor het laatst iets van haar gehoord? Drie jaar geleden of zo? Vier? Ja. Covid was net uitgebroken toen hij Lore voor het laatst had gesproken – ze dacht toen dat ze door de pandemie weer met elkaar zouden gaan praten. Ze hadden een Zoom-gesprek gehad met zijn allen. Verder was het niet gekomen.

Hij wilde net zeggen *nee, geen e-mail* toen hij een pingeltje hoorde en er een op het scherm verscheen.

‘Hij is van Nick.’ Alsof zij dat nog niet wist.

Hij knipperde nog meer slaap uit zijn ogen en tuurde naar de e-mail.

Het duurde niet lang voor hij zag waar het bericht over ging.

Verdomme. Nick zei het in de eerste zin.

‘Godsamme,’ zei Owen.

‘Ja.’

‘Fuck.’

Zijn hart, dat snel had geklopt, voelde nu alsof... Nou ja, alsof het stil bleef staan. Alsof het in zijn borstkas was stilgevallen. Misschien was het er wel niet meer, was het diep in hem in een liftschacht gevallen en voor altijd verdwenen, niet meer omhoog te halen en te redden.

Net als Matty.

Nee.

Niet doen.

Niet aan denken.

‘Hier moet ik even over nadenken,’ zei Owen.

‘Natuurlijk. Ja. Prima. Maar niet te lang.’

Hij dacht dat hij haar over vijf minuten zou terugbellen.

Misschien tien.

Maar hij bleef een uur op zijn bed zitten.

Telkens weer las hij de e-mail. Het voelde onecht. Het leek onmogelijk.

Owen bleef hem lezen met het idee dat de tekst opeens zou veranderen, dat de mail zichzelf zou wissen of zou oplossen als het residu van een verloren droom.

Maar de e-mail bleef.

En daarmee het nieuws.

De e-mail

Van: Nick Lobell

Aan: Owen Zuikas, Lauren Banks, Hamish Moore, Matty Shiffman

Onderwerp: Je wordt van harte uitgenodigd voor mijn begrafenis

Nou, ik ga dus dood aan alvleesklierkanker! Het is nog niet zo erg, maar ze zeggen dat het heel snel heel erg wordt en dat ik er in no time aan doodga. Zodoende wil ik jullie nog één keer zien voordat ik uit deze sterfelijke rondedans stap. Beschouw dit dus maar als een formele uitnodiging voor mijn begrafenis, of mijn prebegrafenis, of de laatste mogelijkheid om herinneringen op te halen of hoe je het ook wilt noemen. Ik geef jullie liever de kans om te doen alsof ik een goed mens ben en jullie nog steeds van me houden nu we allemaal nog leven dan vlak voordat de crematieoven me verandert in menselijke kattenbakkorrels. Het wordt leuk! Ik woon tegenwoordig in New Hampshire en heb voor jullie allemaal vliegtickets geboekt, die ik als PDF bijvoeg. Ik krijg het geld niet terug als je niet komt, voor het geval je nog een extra dosis schuldgevoelens nodig hebt. Het is een heel eind van Logan, dus ik zorg voor een chauffeur. Ik hoop dat ik jullie nog een laatste keer te zien krijg. Zo niet, dan begrijp ik het ook. Hoewel, verrek – als ik doodga, kan ik net zo goed eerlijk zijn: als je niet komt, kun je mijn rug op. Nee.

Ik doe een beroep op het Verbond.

Wees erbij of krijg de klere. Veel liefs.

PS Hé, Nagelbijter, ik weet dat je niet in een vliegtuig wilt stappen, maar je moet. Het kan me niet schelen, al bijt je je vingers af tot stompjes.

PPS Lauren, ik ga je geen 'Lore' noemen en je kunt me niet dwingen.

PPPS Hamish, lul die je bent, breng wiet mee. Dat is in New Hampshire nog niet gelegaliseerd.

PPPPS Matty, ik mis je, broer.

Nick

Oproep

Lore moest haar geduld hebben verloren. Zijn telefoon trilde. Hij wilde niet opnemen, wilde niet met haar praten. Hij kreeg overal jeuk toen hij haar naam op zijn telefoon zag.

Maar hij kende Lore te goed. Ze zou blijven bellen. Die vrouw zou gewoon hierheen vliegen en als een commando door zijn raam zeilen. Lore was een dodelijke drone op oorlogspad. Daarom had ze zo veel succes met... Nou ja, met alles eigenlijk.

‘Verdomme,’ zei ze toen hij opnam. ‘Ging je me nog terugbellen of niet?’

‘Ja. Ik weet niet. Sorry.’ Hij wilde niet ingaan op de reden waarom hij haar niet wilde spreken. Dus zei hij: ‘Ik blijf het maar lezen. Ik kan er gewoon niet mee ophouden.’

‘Net iets voor jou. Altijd aan die gebroken tand blijven voelen.’

‘Niet doen.’

Een korte stilte. ‘Sorry.’ Nog een stilte. ‘Hé, we gaan dit doen, toch?’

‘Wilde je naar deze...’ Hij wilde ‘begrafenis’ zeggen, maar kreeg het woord niet over zijn lippen.

‘Ja. Naar New Hampshire, nota bene.’

‘Ik weet het niet hoor, Lore.’

Stilte aan de andere kant. ‘Je weet het wel. Je moet gaan. We moeten allemaal gaan. Nick is ziek. We zijn het hem verschuldigd. Waar of niet?’

Owen probeerde zich voor te stellen dat Nick ziek was. Nick was net een menselijke sigaret: een en al teer en nicotine. Kon kanker kanker krijgen? Maar toen zag hij Nick in bed voor zich, kwetsbaar en krom, de menselijke sigaret opgerookt tot alleen de filter nog over was. De rest was as. Zo was Owens vader ook gestorven. Zo gingen

de meeste mensen kennelijk. In een ziekenhuisbed, als een verdorrende plant in een pot met droge, dode aarde. Owen probeerde het beeld uit zijn hoofd te zetten. Hij beet op een duimnagel.

Lore kon de stilte niet verdragen, dat was duidelijk. Ze vulde hem met:

‘Het Verbond, Owen. Nick doet een beroep op het Verbond.’

‘En wat dan nog? Het Verbond is verbroken sinds...’ Die zin kon hij niet afmaken. Ze hadden het allemaal op hun eigen manier verbroken.

Vooraf zij, dacht hij, maar dat durfde hij niet te zeggen.

‘Misschien kunnen we het nu goedmaken. Al is het maar een beetje. We hebben het een naam gegeven. Niet om het echt te maken, maar omdat het echt wás. Vroeger.’

‘Lore –’

‘Hou je mond. Je gaat. We gaan allemaal.’

Als een hond met een kluij.

Hij zuchtte. ‘Ja. Oké. Prima.’

Een korte stilte.

‘Denk je dat Hamish komt?’ vroeg ze.

‘Geen idee.’ Dat klopte. Hij had Hamish voor het laatst gezien bij dat Zoom-gesprek en daarna nooit meer. Die bruggen waren lang geleden verbrand en er was alleen nog een kloof over. ‘Ik weet niet of je hem volgt op sociale media, maar Hamish is nogal veranderd.’

‘Daar lijkt het op.’

Daar lijkt het op. Zo te horen had Lore hem ook niet meer gesproken. Het was vreemd en ongemakkelijk, maar toch maakte het hem enorm blij. Owen was jaloers geweest als hij erachter was gekomen dat ze elkaar nog spraken. Dat hij degene was die erbuiten werd gelaten. Die gedachte gaf hem natuurlijk alleen maar een extra rotgevoel. Maar wat deed dat niet?

‘We vliegen morgen.’ Ze verbrak de stilte die Owen per ongeluk had laten vallen.

‘Wacht, wat? Morgen? Shit.’

‘Wat dan? Heb je iets belangrijks?’

Je weet heel goed van niet, dacht hij bitter, maar dat hield hij voor zich. In plaats daarvan zei hij ontwijkend: ‘Ik heb dienst in de boekwinkel. Maar ik dacht eerder dat jij degene was die het druk zou

hebben. Met alle hooi die jij op je vork neemt... Ik bedoel, dat is indrukwekkend. Fantastisch. Ik ben blij voor je.' De woorden voelden als zuur op zijn tong. Hij voelde zich zwak, alsof hij capituleerde. Alsof hij de schaduw was die door haar licht werd geworpen. 'Echt, ik meen het,' voegde hij er jammerend aan toe. *Niet zo overdrijven, Nagelbijter.*

'Hé, dank je. Ik heb het getroffen. Maar hier kan ik wel tijd voor maken.'

'Goed om de baas te zijn.'

'Absoluut.' Maar het klonk alsof ze het niet meende. Of ze vond het niet leuk dat hij dat zei. Owen wist het niet goed en hij durfde niet naar de waarheid te vragen. 'Je hebt zeker wel gezien dat hij de e-mail ook aan Matty heeft gestuurd?' vroeg ze.

'Ja, eh... Dat doet hij soms.'

Een stilte. Ze wist niet dat Nick dat soms deed. En dat betekende... Wat? Dat Nick haar nooit een e-mail stuurde? Alleen hem? Nou ja.

Eindelijk zei ze: 'Ik weet niet of het triest, lief of gewoon gestoord is.'

'Allemaal tegelijk, denk ik.'

'Ja. Nou.' Een geluid alsof ze lucht tussen haar tanden door zoog. 'Dan zie ik je morgen, Owen.'

Toen het gesprek was afgelopen, scheurde hij met zijn tanden een halvemaantje duimnagel in één keer van zijn vinger. Het bloedde.

Owen bekeek zijn appartement. Daarvoor hoefde hij niet van zijn bed af te komen. Het was eigenlijk maar één kamer, nog geen vijftig vierkante meter. Overal lag troep. Niet de troep van iemand die niets weg kon gooien en ook geen afval. Gewoon rommel omdat hij een volwassen leven probeerde te leiden op een plek die daar te klein voor was. Zelfs Marie Kondo kon zijn bestaan niet in zo'n ellendig klein appartement laten passen. Het hielp ook niet dat zijn pc – eigenlijk een gamecomputer, een monster van Frankenstein, bestaand uit geruilde of refurbished onderdelen – een goed deel van zijn bureau in beslag nam. (Daarnaast: een hoopje afgebeten vingernagels.)

Hij stond op en ging naar de hoek naast zijn gammele IKEA-kast. Daar, onder een stapel oude *Omni's*, stond een doos. Hij haakte zijn

voet erachter en trok hem naar voren. De tijdschriften gleden op de vloer en hij deed geen moeite om ze op te rapen. Owen ging op zijn knieën naast de doos zitten en tilde aarzelend het deksel eraf, alsof het de Ark des Verbonds was en hij hiermee de zielen van de verdoemden vrij zou laten, die meteen zijn gezicht van zijn schedel zouden laten smelten.

Maar de dode zielen die daarbinnen op hem wachtten, hadden de gedaante van stapels oude aantekenboeken uit zijn tijd als schoolier en student. Het waren niet zijn aantekenboeken, en ze waren ook niet van Lore. Ze waren van hen allebei, een gedeeld bezit. Dat had hij tenminste altijd gedacht. Tijdens hun schooltijd hadden ze deze boeken gebruikt voor van alles en nog wat: samen verhalen schrijven, avonturen en personages bedenken voor *Dungeons & Dragons*, stomme tekeningen maken en nog stommere grappen delen, en natuurlijk spelletjes ontwerpen. Spelletjes voor pen en papier en bordspelletjes, maar vooral videospelletjes. Er zaten kaarten in en zinnen uit avonturenspellen die ze programmeerden in het simpele BASIC, stukjes dialoog en korte sketches, van Pokémon-nabootsingen tot improvisaties op lichaamsbepantsering in de stijl van *Fallout*. De helft was gepikte rotzooi, dat wisten ze allebei. Maar er zaten ook goede dingen tussen. Originele dingen. Echte dingen.

En het was van hen allebei.

Niet van hem, niet van haar.

Van allebei.

Maar Lore was ervandoor gegaan en had het allemaal waargemaakt, de wereld veroverd. Als een bloeddorstige haai had ze het succes nagejaagd. Terwijl hij niet verder was gekomen dan een armetierig appartement en een eindeloze reeks uitzichtloze baantjes. Ze heeft me in de steek gelaten, dacht hij bitter. Ze heeft onze dromen waargemaakt. Zonder mij.

Maar eigenlijk was het nog veel erger, toch?

Hij moest gaan inpakken, maar in plaats daarvan bleef hij als verlamd staan.

Door het raam van zijn appartement zag hij niets dan met algen begroeide bakstenen. Soms zocht hij patronen in het metselwerk: gezichten, dieren, landschappen, iets wat hem zou helpen niet al- maar op zijn telefoon door een eindeloze cirkel van slecht nieuws te

scrollen. Ook nu staarde hij ernaar, op zoek naar iets waardoor hij niet meer aan morgen zou hoeven denken, maar het enige patroon dat opdook tussen de vegen ziekelijk groen en de roestrode lijnen van de bakstenen was een trap die ergens in het niets opdook, nergens naartoe leidde en zijn naam riep.

Lore

30 mei

Seattle, Washington

De cursor leek haar te vervloeken. Een knipperend streepje op het lege, witte vlak, dat Lore uitlachte vanaf het scherm van de laptop die op de keukentafel stond. Bovenaan het document stond een naam: *Hitchhikers_gids_door_de_hel_DESIGNDOC*viagebruik-dit. Een werktitel, uiteraard, ook al was het echt een spel over liften door een hel (dat moest het in elk geval worden). Lore wist niet hoe het uiteindelijk zou gaan heten. Glitchhikers bestond al. Bitchhikers vond ze leuk klinken, maar dat betekende niet echt iets en het klonk te opzettelijk gewaagd, en bovendien ging ByteDog het niet onder die naam uitbrengen. Zij wilden het *Hellhiker* noemen, maar dat vond zij verschrikkelijk. ‘Stel dat ik van de hoofdrolspeler een heks maak, dan kunnen we het *Witchhiker* noemen,’ had ze voorgesteld. Ze hadden een zuur gezicht getrokken, alsof ze net hadden getongd met een dode vis. Dus dat werd hem niet.

De cursor bleef spottend knipperen. Op het blanco document, een gat in het universum.

Je begon altijd met een blanco document, dat wist ze best. Op de eerste dag was elk document blanco. Het probleem was dat dit niet de eerste dag was.

Het document was al zes maanden blanco.

In haar hand lag een enkele capsule met de kleur van zaagsel. Lore haalde water uit de dispenser in de koelkast, deed de capsule in haar mond en slikte hem met een slok water door. Iets om de boel los te maken. Om de mieren in haar hersenen in beweging te houden, zodat ze een mooie, productieve lijn vormden.

Ze had het nodig. Ze hadden haar veel geld betaald voor dit spel.

En tot dusver kon ze nog niets laten zien.

Het komt goed, hield ze zichzelf voor. *Je bent gewoon van slag van-*

wege Nick. En omdat ze vandaag op reis moest. En omdat ze Owen had gesproken. En omdat ze Hamish snel weer zou zien. En vanwege Matty...

Je bent gewoon van slag.

Maar toch. Dit had ze nooit eerder gehad. Ze had nooit periodes gehad waarin ze niets op papier kreeg. Of het nu om tekst, codes of kunst ging. Nou ja, niet langer dan een uur of zo in elk geval. Heel misschien een dag. Maar nog langer? Nee, nooit. Ze kwam er altijd wel uit. Een schouder tegen de deur, een vuist door een raam, een hard hoofd tegen een gipswand, wat er ook maar voor nodig was. Lore wist dat ze problemen genoeg had, maar dit was er nooit een van geweest. En dat lullige capsuletje was een manier om haar geest te verhelderen.

Tot dusver had een microdosis echter nog niet geholpen.

Maar dat kon wel. Dat ging gebeuren.

Ze werkte nog wel wat in het vliegtuig. Een andere omgeving en een ander perspectief zouden helpen. En misschien zou het ook helpen om de anderen weer te zien.

En die capsule die ze net had ingenomen? Dat was de laatste.

Time to cook, dacht ze met haar beste imitatie van Walter White.

‘Ik wil een grote keuken,’ had Lore gezegd toen ze op huizenjacht was in Seattle. ‘Een professionele keuken,’ had ze eraan toegevoegd, ook al was ze niet bepaald een professionele kok. Dit huis, een pand in Craftsman-stijl in de wijk Queen Anne, voldeed met zijn gespierde keuken aan haar eisen. Dat was mooi, want Lore hield van koken, ook al gold dat niet voor eten. Koken was sensueel met je handen bezig zijn. Eten was een grove, plakkerige bezigheid en voedsel had een akelige textuur. Ze rilde als ze het in haar mond had, alsof ze spinneneieren en gebroken glas naar binnen werkte. Ze hield van maaltijdshakes en ontbijtgranen. Al het andere kon haar gestolen worden. Maar koken, iets creëren en opdienen, dat gaf haar, nou ja, niet echt een blij, maar wel een tevreden gevoel. Ze at haar gerechten nooit zelf op. Ze speelde nooit de games die ze maakte. Ze las nooit haar eigen teksten en keek zelfs nooit haar schetsboek door. Wat zij maakte was voor anderen.

Dat gold voor de meeste dingen, maar niet voor alle.

Niet voor wat nu voor haar stond, bijvoorbeeld.

Een zakje bruin poeder, een kleine digitale keukenweegschaal, een elektrisch koffiemolentje (goedkoop, geen duur ding met maalschijven), een potje niacine, ook bekend als vitamine B₃, en een pot met schroefdop vol lege veganistische gelcapsules. Wat ze hiervan ging maken was voor alleen voor haar.

Het stond allemaal klaar op een werkblad van lavasteen met een eierschaalblauwe coating.

Maar ze miste nog één ding, toch?

Terug naar de slaapkamer. Over de bochtige trap, waar de kleuren op je af kwamen, omdat alles op deze wereld tegenwoordig die ellendige grijsbruine tint, greige, vertoonde waar ze zo'n bloedhekel aan had. Huizen waar het leven uit was gezogen door de vampiers van het kapitalisme, door een trend die in het leven was geroepen door mensen die je de hoofdprijs wilden laten betalen voor iets wat ze goedkoper konden produceren omdat ze het niet hoefden te schilderen, lakken of kleuren. Daar moest Lore niets van hebben. Dus haalde ze zo veel mogelijk kleur in huis. De kleuren schreeuwden je verdomme tegemoet. Een keuken in de kleuren van de zon en de hemel, een badkamer als de staart van een zeemeermin, een bloedrood geschilderde slaapkamer. En overal kunst. Ontwerpen voor boekenkaften en games, en de gekste modernistische abstracte popart. Niets van haarzelf, want ze was godverdomme geen narcist.

Nu: de slaapkamer.

Rood dus. Rood als een Ruby Slipper-appel, zo rood dat het bijna zwart was.

Ze bleef even naar het bed staan kijken. Onder de zwartzijden lakens sliepen twee van haar recente geliefden. De eerste, Cedar, lag op hun buik. Hen was lang, mager en lenig als een luchtgeest. Het licht viel over de lange greppel van hun ruggengraat. De tweede, Shar, lag als een zeester op haar rug, met haar tieten omhoog, en haar lange, zwarte haar verzwoeg de kussens onder en achter haar. Cedar was timide en zachtaardig, Shar gretig en hongerig, hoewel ze zich allebei onderwierpen aan Lores chaotische maar neutrale energie. Om hen heen lagen de accessoires van een welbestede nacht: twee soorten glijmiddel, drie meter jute shibari-touw in de kleuren van de regenboog, een vibrerende penisring, een koude me-

talen buttplug, een glinsterende groene dildo die eruitzag als een drakenlul.

Een goede nacht. Hoewel de herinnering eraan al vervaagde, als de smaak van het dessert na een slok water. Zo gaat dat, alles gaat voorbij, dacht Lore.

Ze liep de inloopkast in en werd geconfronteerd met de hoge spiegel die ze gebruikte om zich klaar te maken voor optredens, persoonlijk of virtueel. In die spiegel kon ze ook het bed aan de andere kant van de slaapkamer achter haar zien. Cedar bewoog licht. Hen sliep niet heel vast, maar Shar kreeg je alleen wakker door haar zo'n beetje te waterboarden met een natte lap. Lore bleef even staan kijken terwijl Cedar zich langzaam uitrekte, nog steeds niet helemaal wakker. Mompelend. Fluisterend.

Lore strekte zich uit naar de bovenste plank om het rijk besneden houten kistje te pakken. Een oud kistje, dat ze al had sinds haar tienerjaren. Het snijwerk deed Keltisch aan met al die door elkaar lopende krullen. Vroeger had ze haar tarotkaarten erin bewaard, samen met een zakje zuiverende kruiden, die de kaarten op magische wijze vrij van negatieve energie moesten houden. Dat zou wel onzin zijn. Uiteindelijk had ze de kaarten weggegooid en er wiet in bewaard. Tegenwoordig gebruikte ze geen wiet meer. Ze werd er gek, paranoïde en traag van, en Lore moest scherp blijven, zo scherp als een punaise in je oog. Dus nu lag er een zakje gedroogde paddenstoelen in het kistje, paddenstoelen die een beetje op shiitake leken, maar in werkelijkheid een gelijk mengsel waren van *Psilocybe cubensis* en *Psilocybe cyanescens*.

Ze hield het kistje in haar hand. Het hout voelde warm aan. Een achtergebleven vleugje van het kruidenmengsel kriebelde in haar neus: patchoeli, kruidnagel en lavendel.

Op dat moment bracht het sensorische geheugen een andere herinnering terug, een herinnering die ze was vergeten.

Owen had dat kistje voor haar gekocht, toch? Op die dag in New Hope, in dat occulte hippiewinkeltje. Zij had geen geld en hij wel een beetje, dus hij had het voor haar gekocht. God, dat was ze vergeten. De herinneringen aan die tijd waren zo vaag. Moeilijk terug te roepen. En dat was waarschijnlijk maar goed ook.

Owen, dacht ze. Opeens was haar maag een bundel slangen die

om elkaar heen kronkelden. God, wat miste ze hem soms. Maar ze was niet goed voor hem. Dat hield ze zichzelf voor, daar viel ze altijd op terug. *Hij is in zijn eentje beter af, het is goed dat hij me niet nodig heeft, dat hij niet op me kan steunen*, want uiteindelijk zou hij wrok tegen haar gaan koesteren en zij tegen hem, en dan bleef er niets over dan een zuigende en slurpende wroknegenenzestig.

Twee gedachten tegelijk.

Loop naar de hel, Owen.

Ik mis je, Owen.

Met het kistje in haar hand zette ze een stap naar achteren en toen ving ze in de spiegel een glimp op van de slaapkamer achter haar. Ze zag het bed en wie erin lag: Cedar, Shar, maar ook...

Een derde persoon.

Een jongeman. Met ontbloot bovenlijf. Warrig, kastanjebruin haar. Hij gooide zijn hoofd naar achteren om de lok van zijn voorhoofd te krijgen. Zijn armen waren gespreid; de ene lag over Cedars rug en met de andere hand speelde hij met Shars haar.

Matty, dacht ze en ze bedwong een kreet.

Matty knipoogde.

Ze draaide zich met een ruk om, rende de kast uit, maakte haar keel vrij en schreeuwde tegen hem: 'Hé!' Ze wilde gillen dat hij weg moest wezen, maar ook *nee, nee, ga niet weg*, maar alle andere woorden die ze wilde zeggen, bleven steken in het weefsel van haar keel.

Cedar slaakte een geschrokken kreet, rolde om, schoot overeind en viel bijna uit bed. Shar sliep door en ademde luidruchtig. Cedar keek knipperend tussen hun gouden haarlokken door en blikte van links naar rechts.

'Wat is er?' vroeg hen, klef van de slaap.

'Ik...'

Matty was weg.

Natuurlijk.

Want Matty was wég.

Het kwam door de paddo's, dat wist ze. Daar kwam het door. Door het kistje dat Owen haar had gegeven. Door Nicks e-mail. Alle modder die naar de onderkant van haar lichaam was gezakt was omgewoeld en de gedachten aan Matty zwommen rond in het troebele water.